

LBRIS

We know
books

EMILY THIEDE

**ACEST
HAR
NECRUȚĂTOR**

Traducere din engleză și note de
Loredana Voicilă

STORIA
BOOKS

COLECȚIA
YOUNG
ADULT

Titlul original: *This Vicious Grace*

Autor: Emily Thiede

Copyright ©2022 Emily Thiede

Published by arrangement with Rights People, London

© Storia Books, 2022, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

THIEDE, EMILY

Acest har necruțător / Emily Thiede ; trad. din engleză de Loredana Voicilă.

- București : Storia Books, 2022

ISBN 978-606-9072-95-0

I. Voicilă, Loredana (trad.)

821.111

EDITOR: Adriana Muraru

REDACTOR: Maria Marinescu

CORECTORI: Simona Ștefana Stoica, Paula Rotaru

DESIGN COPERTĂ: Kerri Resnick și Olga Grlic

ILUSTRĂȚIE COPERTĂ: Kemi Mai

ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

Fetelor mici care vorbesc „prea mult” și
simt „prea intens”.
Nu vă schimbați niciodată!

Și în amintirea unei fete foarte speciale.
Ne lipsești.

Capitolul 1

Attraverso la Finestra Divina, la luce riduce i demoni in cenere.
Trecând prin Fereastra Divină, lumina preschimbă demonii-n
cenușă.

Trei nunți.

Trei înmormântări.

O persoană mai bună ar fi fost devastată, dar Alessa și-a plecat capul ca să-și ascundă ochii uscați, în timp ce îngenunchea dinaintea altarului, în fața sicriului incrustat cu pietre prețioase. Templul de sub Cittadella mirosea a mucegai și a moarte, iar aerul era înțesat de fire de praf care pluteau în jur ca niște licurici fantomatici.

Avea să plângă. Mai târziu. O făcea întotdeauna. Să rămâi văduvă la optsprezece ani era tragic, până la urmă, și niciunul dintre partenerii ei nu meritase să moară. Cu toate acestea, era dificil să își stoarcă lacrimi pentru a treia oară.

Hugo, cel de-al treilea Fonte și nefericitul trup neînsuflețit dinaintea ei, insistase că doar din cauza emoțiilor îi tremurase mâna în mâna ei. Ea ar fi trebuit să se aștepte. *Se așteptase*. Dar zeii o aleseseră pe ea și ea îl alesese pe el. Prin urmare, chiar dacă știuse că atingerea ei ar fi putut să fie ultima pe care băiatul avea să o simtă, se întinsese spre el pentru a doua oară.

Alessa Paladino, arma divină a zeilor.

Ultima ei rochie de mireasă fusese strânsă și pusă deoparte, schimbată cu una de doliu, cizme înalte până la genunchi și un voal negru pe deasupra părului. Și mânuși,

desigur. Întotdeauna mănăși. Și totuși umezeala rece o pătrundea până la oase. Nici măcar pe o insulă scăldată de soare, razele astrului nu puteau încălzi ceea ce nu atingeau niciodată.

Alessa și-a împreunat mâinile ca pentru rugăciune și a urzit un vârtej mic de vânt în palme. Ecoul slab al darului lui Hugo a durat doar o clipă, dar ea i l-a restituit oricum. Golul pe care acesta l-a lăsat în urmă era ca o penitență.

O dureau genunchii, dar Alessa nu s-a ridicat decât după ce și-a găsit locul și ultimul rătăcit. Nu era ușor. Fiecare clipă de doliu însemna o clipă pe care nu și-o dedica găsirii unui nou Fonte, iar Alessa nu avea timp de pierdut. Și nici un alt Fonte.

Așezați pe una dintre laturile naosului, cei doisprezece membri ai Consiliului o urmăreau cu priviri enigmatice. Mereu o urmăreau. Mereu așteptau. La început, așteptaseră să împlinească vârsta potrivită pentru a-și alege un partener. Apoi, să-și aleagă altul. După aceea, pe următorul. Iar în curând aveau să convoace următoarea ei victimă.

Partener. Următorul ei *partener*.

De data asta trebuia să facă lucrurile așa cum trebuie. Consiglio* ar fi în stare să târască următoarea persoană pe care o alegea până în Cittadella sub amenințarea săbiilor, dacă era cazul, dar ea voia pe cineva care să vină *de bunăvoie*.

În drum spre locul ei, Alessa s-a oprit să facă o reverență dinaintea Renatei Ortiz, Finestra de dinaintea ei, a cărei putere pălise în ziua în care cea a Alessei înflorise, cu cinci ani în urmă. Renata și-a plecat capul, rece și distant, în vreme ce Fontele ei, Tomohiro Miyamoto, i-a oferit un zâmbet înțelegător. Cei doi făceau o pereche bună. O pereche potrivită. Exact așa cum trebuiau să fie o Finestra și un Fonte.

* Consiliu (it.)

Dinaintea mâinilor lor împreunate, gheara familiară a invidiei amenința să o tragă pe Alessa la fund.

Ar fi dat orice pentru o mână pe care să o poată strânge. Sau pentru o îmbrățișare.

Ar fi *ucis* pentru o îmbrățișare.

Cu adevărat.

Alessa și-a ocupat locul, lipindu-și mâna strânsă de gură, înainte ca respirația ascuțită pe care o trăsese în piept să se preschimbe într-un chicotit sau, mai rău, într-un hohot de plâns. Materialul negru și bățos îi strângea pieptul, în timp ce încerca să-și regleze suflul. Dacă ar fi știut cât de des avea să poarte rochia de doliu, ar fi cerut să i se facă una nouă după prima purtare.

Adrick s-a așezat alături de ea, trăgându-se de revere și încercând să arate pe cât de sobru posibil.

— Nu ai lacrimi pentru bietul Hugo, surioară? a murmurat el, abia mișcându-și buzele. Am avut noroc că locul de lângă tine era liber.

— Lângă mine este întotdeauna un loc liber.

Alessa și-a împreunat strâns mâinile înmănușate, încercând să își încălzească degetele.

De cealaltă parte a naosului, Renata i-a aruncat Alessei o privire plină de mustrare.

Nu era vina *ei* că Adrick nu respecta regulile. Poate că ar fi fost dispus chiar și să o îmbrățișeze, deși ea nu avea să-i oară asta niciodată. O Finestra nu trebuia să atingă pe nimeni altcineva în afara Fontelui pe care și-l alegea, până după Divorando*. Și era prea periculos să riște. Gândul că fratele ei geamăn ar fi putut să fie întins pe acel altar i-a întors stomacul pe dos.

* Devorarea (it.)

Adrick ar fi trebuit să stea în altă parte. Lumea se aștepta ca Finestra să rupă toate legăturile cu viața ei anterioară. Să se afle departe de toți și deasupra tuturor. Întotdeauna. Nici nu ar fi trebuit să se mai gândească la el ca la fratele ei geamăn și, cu siguranță, nu ar fi trebuit să-i vorbească. *L-ai ales deja pe următorul?* a întrebat-o Adrick în limbajul semnelor, în vreme ce corul se agita să-și găsească locul.

Oarecum în limbajul mimico-gestual. Bunicul lor era surd, așa că erau fluvenți, dar semnele vagi pe care fratele ei i le „șoptise” desenându-și-le în poală erau o variantă colocvială a limbajului, pe care doar ea o putea decoda. Tatăl lor ar fi fost consternat. Dar tatăl Alessei nu era acolo. Și nici măcar nu mai era tatăl ei.

Încă mă mai gândesc, i-a transmis lui Adrick în aceeași manieră.

— Ai face bine să te grăbești! i-a răspuns el, șoptind acum răgușit. O duzină de cetățeni au fugit din Saverio în ultima lună.

Alessei i s-a căscat un gol în stomac. Pierduse socoteala celor eligibili pentru titlul de Fonte care se mai aflau pe insulă, dar știa că nu își permite să îi mai sperie și pe alții. A reușit să-și înfrângă pornirea de a se întoarce ca să verifice cine mai rămăsese.

Toți Fonții erau binecuvântați la naștere cu magie defensivă – foc, vânt, apă, aer, pământ, electricitate și așa mai departe – și de aceea erau respectați și priviți cu reverență și erau considerați o resursă prețioasă, fie că erau aleși să servească sau nu. Fiecare Fonte primea o alocație anuală, era scutit de îndatoririle militare și era protejat.

Până la un moment dat.

— Cale bătută! a șuierat Alessa.

Furia era un sentiment mai comod decât teama, iar ea își

cunoștea îndatorirea, care implica faptul că nu putea să își piardă cumpătul când atâția ochi erau ațintiți asupra ei.

— Oricine este dispus să își părăsească poporul nu este demn să fie Fontele meu.

Fără o Finestra, care să îi absoarbă și să îi amplifice puterea, darul unui Fonte era destul de slab, însă cel puțin Fonții aveau puteri. Nu ca în cazul ei, care era practic neputincioasă în lipsa unui partener care să o alimenteze.

Așa că nu prea putea să îl contrazică pe Adrick, care i-a răspuns:

— Mai bine un Fonte nevrednic decât niciun Fonte.

Alessa a îndrăznit să-i arunce rapid o privire urâtă. În afara ochilor – verzi într-o zi bună, căprui cel mai adesea –, fratele ei nu-i semăna deloc. Înalt și deșirat, cu piele bronzată și bucle aurii, Adrick trecea prin viață cu un farmec nonșalant, în vreme ce ea moștenise onduleurile întunecate ale mamei lor și pielea albă care se ardea imediat, iar degajarea și voluptatea îi fuseseră înăbușite de anii plini de reguli, petrecuți în izolare.

— Ai putea să mă încurajezi mai mult, a șoptit Alessa.

Adrick a părut să ia în calcul posibilitatea.

— Cineva trebuie să râdă de situație.

— Nu-i de râs.

— Bineînțeles că nu este.

Vocea i-a tremurat ușor.

— Dar, dacă m-aș gândi la ea cu toată seriozitatea, nu aș mai putea să mă scol din pat dimineața.

Alessa a înghițit un nod. După moartea primului ei Fonte, Emer, Adrick stătuse în fața citadelei și îi cântase din toți rărunchii cântece marinărești deșănțate, imitând cu toată încusința de care putea da dovadă vocea unui pirat, ore întregi, până când bocetele i se preschimbaseră în sughițuri de râs. Adrick nu era niciodată serios, indiferent de cât de

sombre deveneau lucrurile, însă acum, după ani întregi în care își dorise să îi trateze cu seriozitate situația, Alessa nu era sigură că ar fi putut să îndure dacă ar fi făcut-o.

Un solist a început să cânte *Canto della Dea** în limba comună, apoi curând i s-a alăturat un altul în limba antică, urmat și de alții, până când o duzină de limbi au ajuns să țeasă o armonie la fel de complexă precum le era și comunitatea.

Împreună, protejăm. *Divizați, ne clătinăm.*

În timp ce ultima notă se destrăma, bătrânul, uscățivul *Padre*** Calabrese a luat-o în sus pe scări, tușind în mod repetat, chiar dacă nimeni nu vorbea.

— Zeii sunt cruzi, dar au milă! a început el.

Lui îi e ușor să vorbească.

— La începuturi, Dea*** a creat umanitatea, dar Crollo**** a insistat că suntem prea păcătoși, prea egoiști pentru a fi tolerați. Când Crollo a trimis focul, Dea a creat apă, ca să îl stingă. El a abătut furtuni și ea a făcut adăposturi. Iar când Crollo a jurat să curețe pământul și să ia totul de la început, Dea i-a ținut piept, pentru că a avut încredere în noi. „Singur”, a spus ea, „un om este ușor de stârpit. Interconectați, suntem suficient de puternici încât să supraviețuim.”

Alessa s-a foit pe banca tare. La norocul ei, avea să amortească de la talie în jos și să se prăbușească atunci când se va ridica, la plecare. Dea ar fi trebuit să-și îndulcească târgul presărând și niște anduranță pentru disconfortul care venea odată cu mareața și ucigătoarea putere.

Simțind că părintele Calabrese își întoarce atenția spre ea, Alessa s-a îndreptat.

* *Cântecul zeiței* (it.)

** *Părinte* (it.)

*** *Zeiță* (it.)

**** *Haos, colaps* (it.)

— Astfel, Dea și Crollo au făcut o înțelegere: Crollo își putea trimite supușii ucigași, dar Dea avea să ridice insule-sancționar din mare, pe care cei credincioși urmau să trăiască în armonie, dovedindu-și vrednicia și sfidând criticile lui Crollo. Și, pentru că ne iubește, Dea și-a înarmat copiii cu daruri...

Alessa s-a străduit să arate pe cât de mult posibil ca un dar, în vreme ce din sală alunecau spre ea priviri furioase.

Deși totul era *adevărat* și era clar că îi erau datori Deei, zeița *ar fi putut* să aleagă o soluție mai simplă. Un scut impenetrabil, poate. Sau ar fi putut să facă insulele invizibile. Poate că ar fi fost mai bine să negocieze cu Crollo *o singură* apocalipsă planetară, pentru că astfel ar fi scăpat cu jumătate de secol în urmă. *Ah!* Dar, *nu!* În infinita ei înțelepciune, Dea hotărâse să își învețe copiii despre comunitate și parteneriate creând salvatori care nu puteau salva de unii singuri.

Perechea divină exista pentru a le aminti în mod constant că puterea împărțită era calea spre mântuire. Prin urmare, o Finestra putea doar să amplifice darul *altcuiva*.

Dacă ținea de mână un cântăreț de operă, o Finestra putea să îngenuncheze până și cel mai aspru critic. Dacă atingea câteva minute un arcaș, o Finestra putea să lovească orice țintă. Iar dacă făcea pereche cu un Fonte, o Finestra putea să înfrângă o armată de demoni trimisă de Zeul Haosului.

Cel puțin, așa *ar fi trebuit* să funcționeze lucrurile.

Când Alessa a apărut întâia oară în fața Consiliului, armata de bătrâni sfrijiti făcuse ca lucrurile să sune atât de simplu.

1. Alege un Fonte.
2. Nu îl ucide.
3. Amplifică-i magia pentru a-i salva pe toți și a proteja tot ce se află în Saverio – sau fii prima care va muri.

Privirea Alessei a alunecat spre sicriul sclipitor.

Ei bine, nu *prima*.

Chiar și acum, unele persoane insistau că morțile sunt de bun augur. Un lucru teribil de trist, desigur, dar alinător. O Finestra atât de puternică încât își ucisese din greșeală primul Fonte? Aveau să fie foarte bine protejați în timpul atacului. Al doilea Fonte? Ei bine, se mai întâmplă și accidente. Și, în plus, era tânără și astfel de lucruri cereau timp. Cu siguranță, avea să fie mai atentă cu următoarea ocazie. Dar, după trei înmormântări, puterea Alessei nu mai era percepută ca o promisiune a viitoarei victorii și timpul se scurgea cu repeziciune.

Slujba s-a încheiat cu: *Per nozze e lutto, si lascia tutto, però chi vive sperando, muore cantando*. „Nunțile și înmormântările înseamnă renunțare, dar cel care trăiește cu speranță, moare cântând.” Era poate cel mai trist lucru pe care îl auzise vreodată Alessa. Hugo cu siguranță nu părăsise lumea cântând.

În vreme ce sicriul era purtat spre ieșire, invitații îndoliați își întindeau mâinile spre el, ca să mângâie suprafața lucioasă.

Alessa nu a făcut-o. Spirit sau fantomă, orice va mai fi rămas din Hugo, cu siguranță prefera ca ea să păstreze distanța.

Sicriul a trecut pe sub o arcadă ornată cu zei ciopliți în piatră și mulțimea a murmurat:

— Odihnească-se la sânul eroilor!

Și dus a fost.

Poate că era *cam mult* să fie trecut în rândul eroilor – nu făcuse decât să moară –, dar cine era ea să comenteze?

Oamenii s-au ridicat, unii netezindu-și jachetele, alții strângându-și fustele cu mâini leneșe, scuturându-și fire invizibile de praf de pe haine.

Alessa a tresărit când a simțit cotul lui Adrick în coaste, în

timp ce inima i-a bubuit în piept din cauza senzației rare pe care i-o dădea contactul fizic.

Ah! Toată lumea trăgea de timp. Și ea nu prinsese apropoul.

I-a arătat fratelui ei un gest nepoliticos pe la spate și s-a ridicat apoi, croindu-și drum spre altarul Deei, în fața templului. Toată lumea putea să fugă în vreme ce ea se prefăcea că se roagă.

O Finestra *atât* de dedicată. *Atât* de devotată. *Atât* de docilă.

Ascunsă în firdă de ochii curioșilor, Alessa s-a așezat alături de zeița din piatră și și-a rezemat obrazul de umărul rece de marmură. Își simțea pieptul greu și pustiu din cauza tuturor lucrurilor care îi lipseau.

Familia – o uitase.

Prieteni – nu avea nici măcar unul.

Nici fortăreața săpată în roca insulei nu era pentru ea. Când avea să vină Divorando, ceilalți oameni – cei care *aveau* familii și prieteni – urmau să se ghemuiască împreună în întuneric, mulțumindu-le zeilor că nu erau în locul ei.

După ce amvonul a început să răsună a gol, Alessa a urcat singură scările masive spre *piazza* de deasupra, străduindu-se să respire în rochia ei încorsetată. Temperatura creștea cu fiecare pas pe care îl făcea și materialul i se lipea de piele, umed de transpirație. Cel puțin Consiglio o lăsase în cele din urmă să își scoată voalul pe durata evenimentelor private, după ce fusese ușor lovită de insolație la cea mai recentă Sărbătoare a Miezului Verii, iar moda actuală a fustelor-pelerină – ample și lungi în spate, dar cu falduri suprapuse care coborau până la genunchi în față – o ajutase să nu pice cu capul înainte zilnic în capitala insulei Saverio, Orașul celor O Sută de Trepte.

Alessa a pășit afară, clipind din gene în lumină, ca să își ocupe locul alături de Tomo și Renata. Gardienii cu fețe